

Sygn. akt II Ca 371/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Radomska-Stęplewska

Sędziowie: SSO Ryszard Małecki (spr.)

SSR del. do SO Joanna Mataczyńska

Protokolant: p.o. stażysty Martyna Linke

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Spółdzielni (...) w P.

przeciwko Miastu P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 7 lutego 2018 r.

sygn. akt VII C 3330/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej .

Ryszard Małecki Małgorzata Radomska-Stęplewska Joanna Mataczyńska

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu powód (...) Spółdzielnia (...) w P. domagała się zasądzenia od pozwanego Miasta P. kwoty 70.559,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 sierpnia 2016 r. oraz zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był użytkownikiem wieczystym gruntu położonego w P. przy ul. (...) obejmującego działki oznaczone numerami geodezyjnymi (...), dla których Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgę wieczystą o nr (...) oraz działki oznaczone numerami geodezyjnymi (...), dla których Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). W związku z faktem przysługiwania prawa użytkowania wieczystego na dzień 1 stycznia 2016 r. powód uiszczył na rzecz pozwanego należności za użytkowanie wieczyste. W dniu 23 sierpnia 2016 r. doszło do sprzedaży prawa użytkowania wieczystego wskazanych nieruchomości na rzecz (...) sp. z o.o. spółki komandytowej

z siedzibą w J., wniosek o wpis do ksiąg wieczystych został złożony tego samego dnia, natomiast pozwany o zbyciu prawa użytkowania wieczystego został zawiadomiony pismem z dnia 1 września 2016 r. Pismem z dnia 16 września 2016 r. wezwała Miasto P. do zwrotu dochodzonej pozwem opłaty za użytkowanie wieczyste za okres od 24 sierpnia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. Pozwany nie uregulował żądanych należności, dlatego też w ocenie powoda pozew jest konieczny i uzasadniony.

W dniu 12 kwietnia 2017 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany stanął na stanowisku, że nie ma podstaw prawnych do domagania się przez użytkownika wieczystego zwrotu uiszczonej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego w sytuacji zbycia prawa użytkowania wieczystego na rzecz innego podmiotu.

Wyrokiem wydanym w dniu 7 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Według stanu prawnego na dzień 1 stycznia 2016 r. (...) Spółdzielni (...) w P. przysługiwało prawa użytkowania wieczystego gruntu położonego w P. przy ul. (...) obejmującego działki oznaczone numerami geodezyjnymi (...), dla których Sąd Rejonowy (...)w P. prowadzi księgę wieczystą o nr (...) oraz działki oznaczone numerami geodezyjnymi (...), dla których Sąd Rejonowy (...)w P. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Właścicielem wskazanych wyżej nieruchomości jest Miasto P..

Powód uścił na rzecz pozwanego kwotę 198.652,41 zł z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste opisanych nieruchomości w roku 2016 r.

W dniu 23 sierpnia 2016 r. powód zbył na rzecz (...) sp. z o.o. spółki komandytowej z siedzibą w J. prawo użytkowania wieczystego przedmiotowych nieruchomości wraz z prawem własności budynków posadowionych na gruncie. Wniosek o wpis do księgi wieczystej danych nowego użytkownika wieczystego został złożony tego samego dnia.

Pismem z dnia 1 września 2016 r. powód poinformował pozwanego o zbyciu prawa użytkowania wieczystego.

Pismem z dnia 16 września 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni kwoty 70.559,61 zł tytułem zwrotu nadpłaconej za okres od 24 sierpnia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. opłaty za wieczyste użytkowanie nieruchomości położonych w P. przy ul. (...) obejmujących działki oznaczone numerami geodezyjnymi (...).

Pismo to zostało wysłane do pozwanego w dniu 20 września 2016 r. i zostało przez niego odebrane w dniu 22 września 2016 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że w rozpatrywanej sprawie pomiędzy stronami spornym było to, czy w związku ze zbyciem przez powoda w dniu 23 sierpnia 2016 r. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonych w P. przy ul. (...) obejmujących działki oznaczone numerami geodezyjnymi (...) na pozwanym spoczywał obowiązek zwrotu stronie powodowej kwoty 70.559,61 zł uiszczonej z tytułu opłaty za użytkowanie tych nieruchomości za okres od 24 sierpnia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r.

Sąd wyjaśnił, że zgodnie z art. 238 k.c., wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Roszczenie o zapłatę opłaty rocznej powstaje z nadejściem kolejnego roku trwania użytkowania wieczystego. Opłata obejmuje należność „z góry za dany rok” (art. 71 ust. 4 zd. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami). Termin spełnienia świadczenia jest zastrzeżony na korzyść dłużnika. Upływa on z dniem 31 marca, a od 1 kwietnia roszczenie

staje się wymagalne. Dla określenia podmiotu zobowiązanego do zapłaty zasadnicze znaczenie ma wskazanie, kto stał się dłużnikiem w związku z powstaniem obowiązku zapłaty należności za dany rok. W ocenie Sądu dłużnikiem takim był powód, bowiem to jemu prawo użytkowania wieczystego przysługiwało w dniu 1 stycznia 2016 r. Fakt zbycia tego prawa nie doprowadził do zmiany dłużnika na nabywcę użytkowania wieczystego. Już wcześniej bowiem nastąpiła podmiotowa konkretyzacja stosunku prawnego z pozwanym, którego przedmiotem był obowiązek zapłaty opłaty rocznej. Zmiana dłużnika w związku z przeniesieniem prawa użytkowania wieczystego wymagałaby zatem albo dokonania przejęcia długu, albo wyraźnej podstawy prawnej, prowadzącej do takiego skutku wprost z mocy ustawy. W niniejszej sprawie nie miał miejsca i nie był podnoszony fakt przejęcia długu powoda przez nabywców prawa użytkowania wieczystego. Z kolei w ocenie Sądu obowiązujące przepisy nie zawierają rozwiązania, które ze zbyciem użytkowania wieczystego łączyłoby również zmianę osoby dłużnika w ukształtowanym już podmiotowo i przedmiotowo stosunku prawnym, tzn. w zakresie uiszczenia skonkretyzowanej opłaty za dany rok (a nie odrębnej kwestii odpłatności użytkowania wieczystego jako takiego).

Powyższą wykładnię językową potwierdza również wykładnia systemowa. Ustawodawca wprowadza podzielnosc świadczenia o zapłatę opłaty za użytkowanie wieczyste jedynie w art. 71 ust. 6 u.g.n. Przepis ten dotyczy skutków wygaśnięcia prawa użytkowania wieczystego w postaci zmniejszenia opłaty rocznej „proporcjonalnie do czasu trwania użytkowania wieczystego w tym roku”. Przepis ten ma charakter wyjątkowy, a wyjątków nie należy interpretować rozszerzająco. Takie usytuowanie przepisu ust. 6 w art. art. 71 u.g.n. świadczy jednoznacznie o tym, że ustawodawca świadomie nie zdecydował się na analogiczne rozwiązanie w przypadku zbycia prawa użytkowania wieczystego. Potwierdzają to również argumenty natury historycznej, wprowadzenie bowiem art. 71 ust. 6 wynikało bowiem z postulatów formułowanych w orzecnictwie (por. w szczególności uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2004 r. III CZP 47/04, OSNC 2005/5/74, Prok.i Pr.-wkł. 2005/5/33, OSP 2005/10/113, Wokanda 2005/1/1, Biul.SN 2004/12/5, Wspólnota 2004/26/52 oraz uzasadnienie projektu ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw, - Dz.U. z 2007, Nr 173, poz.1218). Nic nie stało na przeszkodzie, aby równocześnie z nowelizacją art. 71 u.g.n. wprowadzić do niego przepis, że w przypadku zbycia prawa użytkowania wieczystego zbywca jest zobowiązany do tej części opłaty za użytkowanie wieczyste proporcjonalnie do czasu trwania użytkowania w danym roku. Ustawodawca nie zdecydował się jednak na wprowadzenie takie rozwiązania, a zakładając jego racjonalność należy uznać, że zrobił to w pełni świadomie.

Za powyższą wykładnią przemawiają argumenty natury funkcjonalnej. Celem wprowadzenia rozwiązania w art. 71 ust. 4 u.g.n. jest zapewnienie, że opłata za użytkowanie wieczyste za cały rok zostanie uiszczona na rzecz właściciela. Tylko takie założenie musiało przyświecać prawodawcy wprowadzając jako okres rozliczeniowy jeden rok. Art. 71 ust. 4 pełni w tym zakresie funkcja ochronną i stanowi gwarancję skuteczności realizacji obowiązku spoczywającego po stronie użytkownika wieczystego, który nie musi poszukiwać kolejnych nabywców prawa użytkowania wieczystego, ale wystarczy, że skieruje swoje żądanie wobec osoby, która była nim w określonym dniu, czyli 1 stycznia danego roku. Należy podkreślić, że sam fakt uiszczenia jednej jednolitej opłaty za cały rok z góry przez użytkownika wieczystego, który był nim w dniu 1 stycznia danego roku, nie przekreśla możliwości przerwania tej opłaty proporcjonalnie do czasu trwania na nabywcę. Przeciwnie, w ramach umowy przenoszącej użytkowanie wieczyste nieruchomości, strony - na zasadzie swobody zawierania umów (art. 3531 k.c.) - mogą ustalić, że nabywca zwróci zbywcy część tej opłaty albo bezpośrednio płacąc albo też odpowiednio obniżając cenę sprzedaży. Taka klauzula umowna jest przy tym jedyną możliwością przerwania tej opłaty, a zabieg taki ze strony ustawodawcy jest celowy. Należy podkreślić, że nie ma żadnych przeszkód prawnych, aby zbywca prawo użytkowania wieczystego wielokrotnie w ciągu roku, a nawet w ciągu dnia. Interpretacja proponowana przez pozwanego - w ślad za Sądem Najwyższym - prowadziłaby do wniosku, że to właściciel musi poszukiwać kolejnych nabywców prawa użytkowania - mimo że to użytkownik wieczysty korzysta z cudzej nieruchomości i to on wie, komu zbywa prawo użytkowania wieczystego. Przerzucenie tego ciężaru na właściciela nieruchomości jest nieuzasadnione. Porównując rozwiązanie wprowadzone w art. 71 ust. 4 i ust. 6 u. g. n. należy zauważyć, że wygaśnięcie w ciągu roku prawa użytkowania wieczystego i jego przeniesienie na inną osobę jest czymś zupełnie innym, a traktowanie ich w identyczny sposób jest błędem. Po pierwsze, przy wygaśnięciu prawa użytkowania wieczystego użytkownik nie może w żaden sposób przerzucić części opłaty za użytkowanie wieczyste na inną osobę, bo taka osoba nie istnieje. Natomiast w przypadku przeniesienia prawa użytkowania wieczystego

nie ma żadnych przeszkód, aby na podstawie tej samej umowy przenieść koszt uiszczonej opłaty za użytkowanie wieczyste na innego użytkownika. Po drugie, w przypadku wygaśnięcia użytkowania wieczystego w ciągu roku jest rzeczą sprawiedliwą, uzasadnią aksjologicznie, aby użytkownik wieczysty nie płacił opłaty za użytkowanie wieczyste za okres, w którym już nim nie jest, bo prowadziłoby to bowiem do nadmiernego wzbogacenia właściciela, skoro otrzymaliby opłatę za użytkowanie wieczyste za okres, w którym nie byłoby już użytkowania wieczystego. Natomiast w przypadku zbycia prawa użytkowania wieczystego w ciągu roku kalendarzowego, prawo to cały czas istnieje i obciąża rzecz.

Formułując żądanie zawarte w pozwie (...) Spółdzielnia (...) w P. powoływała się przede wszystkim na uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 25 listopada 2010 r. sygn. I CSK 692/09. W wyroku tym Sąd Najwyższy zajął się zagadnieniem, czy w razie zbycia użytkowania wieczystego w trakcie roku kalendarzowego, za który została już uiszczona opłata roczna, dotychczasowy użytkownik wieczysty może domagać się od właściciela nieruchomości zwrotu stosunkowej części opłaty rocznej za okres, w którym już – z uwagi na zbycie prawa – nie korzystał z nieruchomości. Sąd Najwyższy na tak postawione pytanie udzielił odpowiedzi pozytywnej, stwierdzając, że opłata roczna ma charakter podzielny i – ponieważ jest ściśle związana z korzystaniem z nieruchomości – co do zasady podlega zwrotowi, gdy wieczysty użytkownik zbył prawo w trakcie roku kalendarzowego, za który uiszczył już należną opłatę. Sąd Najwyższy odwołał się przede wszystkim do charakteru opłaty rocznej zauważając, że jest ona ekwiwalentem pieniężnym za możliwość korzystania przez użytkownika wieczystego, z wyłączeniem innych osób, z nieruchomości gruntowej Skarbu Państwa lub jednostki samorządowej, w granicach określonych przez ustawę i zasady współżycia społecznego oraz umowę o oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste. W konsekwencji uznał, że opłata roczna powinna być odpowiednio skorelowana z okresem rzeczywistego korzystania przez użytkownika wieczystego z nieruchomości gruntowej. Ponadto Sąd Najwyższy powołał się na art. 379§2 k.c. stwierdzając, że opłata roczna nie jest świadczeniem niepodzielnym, a także kierował się analogią do sytuacji, w której zachodzi obowiązek zwrotu części opłaty rocznej w przypadku wygaśnięcia użytkowania wieczystego, która to sytuacja uregulowana jest w art. 71 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Sąd Rejonowy nie podzielił tej wykładni odwołując się do wskazanych wyżej dyrektyw wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej, a nadto do orzeczeń tutejszego Sądu.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 98§1 i 3k.p.c. obciążając nimi powoda.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się powodowa Spółdzielnia, która za pośrednictwem swojego pełnomocnika wywiodła apelację, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 238 k.p.c. w zw. z art. 71 ust. 1, 4 i 6 u.g.n. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w sytuacji, w której powód zbył przysługujące mu prawo użytkowania wieczystego uiszczając uprzednio opłatę z tytułu korzystania z tego prawa, nie jest on uprawniony do żądania zwrotu tej opłaty za okres, w którym nie był on już użytkownikiem wieczystym nieruchomości będącej własnością pozwanego, co w konsekwencji doprowadziło do niezastosowania przez Sąd art. 405, 410 § 1 k.c. Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie żądania pozwu, względnie, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu do ponownego rozpoznania, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Spór dotyczył zagadnienia prawnego budzącego kontrowersje w orzecznictwie i doktrynie w stanie prawnym obowiązującym przed dniem 23 sierpnia 2017 r., tj. przed nowelizacją art. 71 ustawy o gospodarce nieruchomościami

(ugn.) dokonaną ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw.

Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy i wyczerpujący przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poglądy judykatury i doktryny w tej kwestii. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że pogląd wyrażony w wyroku z 25 listopada 2010 r., I CSK 692/09 spotkał się z dość powszechną krytyką w doktrynie. Odmienne stanowisko, poparte szerszą i przekonującą argumentacją, zajęli m.in. T. Justyński w glosie do powołanego wyroku (opubl. OSP 2012/6/61), a także Z. Truskiewicz [w:] E. Gniewek (red.), System prawa prywatnego. Tom 4. Prawo rzeczowe, wyd. 3, Warszawa 2012, s. 44, Nb 80; A. Cisek [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 5, Warszawa 2013, teza 10 komentarza do art. 238 k.c.); J. Jaworski [w:] J. Jaworski, A. Prusaczyk, A. Tułodziecki, M. Wolanin, Ustawa o gospodarce nieruchomościami. Komentarz, wyd. 2, Warszawa 2011, tezy 10-14 i 21 komentarza do art. 71 u.g.n.); E. Bończak-Kucharczyk, Ustawa o gospodarce nieruchomościami. Komentarz, LEX 2011, tezy 1, 6, 7 i 11 komentarza do art. 71 u.g.n.).

Wymagało zatem rozstrzygnięcia, czy w stanie prawnym obowiązującym przed dniem 23 sierpnia 2017 r. dłużnikiem z tytułu opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste był użytkownik posiadający ten przymiot w dacie powstania zobowiązania (tj. w dniu 1 stycznia danego roku), czy też w razie zbycia prawa użytkowania wieczystego w ciągu roku kalendarzowego zbywca był zobowiązany do uiszczenia właścicielowi opłaty rocznej jedynie w rozmiarze odpowiadającym rzeczywistemu okresowi korzystania z nieruchomości, a co za tym idzie może domagać się zwrotu od właściciela proporcjonalnej części jako świadczenia nienależnego.

Uwzględniając zaprezentowany przez Sąd I instancji przegląd poglądów Sąd Okręgowy za przekonujące uznał argumenty leżące u podstaw stanowiska zajętego przez tenże Sąd.

Na wstępie jednak Sąd Okręgowy wskazuje na błędną interpretację przez pozwanego normy intertemporalnej zawartej w art. 4 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej z dnia 20 lipca 2017 r. Przepis ten ma ewidentnie charakter proceduralny i nie ma zastosowania do kwestii materialnoprawnej, jaką jest określenie osoby dłużnika z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste. Nie może być więc mowy o retroakcji przepisu art. 71 ust. 7 ugn.

Aprobując w całości argumentację Sądu I instancji, Sąd Okręgowy skoncentruje się na uwypukleniu tych argumentów powołanych przez ten Sąd, które zaważyły na akceptacji zaskarżonego wyroku.

W tym kontekście należy podkreślić przede wszystkim, że roszczenie o uiszczenie opłaty rocznej powstaje z nadejściem kolejnego roku przysługiwania tego prawa. Z tym dniem następuje konkretyzacja podmiotowa i przedmiotowa zobowiązania – skonkretyzowany zostaje dłużnik, którym jest użytkownik wieczysty, któremu w dniu 1 stycznia przysługiwało to prawo. Z dniem 1 stycznia określony jest także przedmiot zobowiązania – zapłata opłaty rocznej (z góry za dany rok, czyli opłaty w pełnej wysokości, należnej za cały rok przysługiwania użytkowania wieczystego). Nie sprzeciwia się temu treść normy zawartej w art. 238 kc., o ile założy się, że pod pojęciem „czasu trwania prawa” należy rozumieć okres roczny nie podlegający podziałowi na mniejsze jednostki czasu.

Ważnym argumentem jest również fakt, że ustawa jako termin wymagalności obowiązku użytkownika wieczystego wskazuje dzień 31 marca danego roku. Jeżeli więc do zbycia prawa dojdzie po upływie tego terminu, ewentualny obowiązek nabywcy uiszczenia proporcjonalnej części opłaty wymyka się spod regulacji ustawowej w zakresie terminu wymagalności roszczenia wobec niego.

Za tym poglądem przemawia także ograniczony zakres pierwotnej ingerencji ustawodawcy poprzez nowelizację art. 71 ugn. i dodanie z dniem 22 października 2007 r. ust. 6, w którym ustawodawca wyraźnie zastrzegł proporcjonalność świadczenia wyłącznie w razie wygaśnięcia prawa i nie zdecydował się na wprowadzenie tożsamego rozwiązania na wypadek zbycia użytkowania wieczystego.

Również względy aksjologiczne nie stanowią wsparcia dla poglądu przeciwnego. Przyjęcie, że podmiotem zobowiązanym jest użytkownik wieczysty, któremu prawo do przysługiwania w dniu 1 stycznia danego sprawia, że

właściciel zyskuje pewność co do podmiotu zobowiązanego i uniezależnia się od decyzji użytkownika o zbyciu prawa, na którą nie ma wpływu. Z kolei dla stron umowy sprzedaży nie powinno stanowić problemu wewnętrzne rozliczenie między nimi z tytułu opłaty rocznej. Brak jest uzasadnionych podstaw do obciążania właściciela obowiązkiem zwrotu części opłaty na rzecz zbywcy i egzekwowania pozostałej części na własny koszt i ryzyko od nabywcy, na którego wybór nie ma wpływu. Taka interpretacja respektuje interesy zarówno właściciela, jak i użytkownika wieczystego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc. oddalił apelację.

Koszty procesu w instancji odwoławczej obciążały powoda na podstawie art. 98 § 1 kpc. Wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego została ustalona na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Ryszard Małecki Małgorzata Radomska-Stęplewska Joanna Mataczyńska